

Körbe-körbe

©Beltwaan.net

2013.

Rettenetesen hasogatott a fejem, ahogy letámolyogtam reggelizni. Nem csoda, előző este annyi törpepálinkát benyakaltam, hogy egy mamutot is leterített volna. De nem volt más választásom. Most is ott ültek a reggelinél mind a ketten. Kékmadár üdén, hamvasan, még köntösben, irdatlan fattyúkardja a reggelizőasztalnak támasztva. Vele szemben ott ül az a szemét Sárkányfarok. Kékmadár mosolyog rá, kedvesen végigsimítja a karját, belemárt egy darab kenyeret a tejébe, és érzéki mozdulattal Sárkányfarok szájába helyezi. Túl jól érezték egymást tegnap éjjel, és túl hangosan. Túlságosan vékonyak ennek a nyavalyás fogadónak a falai, és túlságosan szerelmes vagyok Kékmadárba!

Együtt nőttünk fel, együtt tanultunk a bölcs Okavan mester szárnyai alatt. Számára olyan, mintha testvérek vagy régi barátok lennénk. Számomra már rég nem ilyen egyszerű a helyzet, nem tudok csak barátként vagy harcostársként gondolni Kékmadárra. Hosszú, vörös hajával és vadító, zöld szemeivel igazi bálkirálynő lehetett volna – ha nem a fegyverforgatást választja hivatásul. Férfiakat megszegyenítő izomzata és atlétatermete nem csipke, hanem acél viseléséhez szokott, hatalmas másfélkezes kardját pedig egy kézzel is veszedelmesen tudja forgatni. Csontja ki tudja hány helyen tört már, arca és egész teste pedig telis-tele van sebhelyekkel, forradásokkal. Egy részét ráadásul én magam okoztam, gyakorlás közben. Sisakban, páncélban alig különbözik egy férfitől, de nemcsak alkatra, szívében is vérbeli harcos ő. Nem csábos pillantásától, nem telt kebleitől, nem mosolyától, hanem másfélkezes kardjától hasadnak meg körülötte a férfiszívek – az enyémet leszámítva. De ő nő, igazi nő, nagyon érzékeny, és rettentően vágyik a szeretetre. Sajnos, én soha nem kaphatom meg, de ebbe már régen beletörődtem. Kékmadár ugyanis még csak nem is a rosszfűkra, de egyenesen a főgonoszokra bukik.

Sárkányfarok sem kivétel. Pénzért provokál másokat, párbajozik és mindig győz, mindig öl. Kalandor bérbajvívó, de lényegében bérgyilkos a fazon. Parányi, divatos szakálla és bajsza, gúnyos mosolya és mélyfekete szemei már első találkozásunkkor kétséget sem hagytak afelől, hogy Kékmadár pillanatokon belül az ágyában fog kikötni. És lőn. Kékmadár szeretői általában irritálnak, és legszívesebben többnyire jól bemosnék nekik. Tekintve Kékmadár ízlését, és pasijainak foglalkozását, erre általában előbb-utóbb sor szokott kerülni. Sárkányfarok talán még a jobbak közé tartozik, legalábbis a méregkeverő boszorkánygrófhhoz, a tömeges emberáldozatokat követelő tűzisten örült főpapjához, és az élőholtakkal cimboráló feketemágushoz képest. Nagyjából a rabszolga-kereskedővel és a kalózkirályal lehet egy kategória. De az már biztos, hogy akivel Kékmadár lefekszik, azzal előbb-utóbb szembekerülünk. Újabban már nem is figyelmeztetem, tudja ő jól, hogy az illető rossz ember, de megsajnálja, és abban reménykedik, hogy sikerül jó útra térítenie. Egy ideig úgy tűnik, mintha sikerülne, de mindegyik csak kihasználja őt. Később ráunnak, és megpróbálnak orgyilkost, élőholtat esetleg szimpla hullát csinálni belőle, vagy ágyasrabszolgaként próbálják értékesíteni, ki-ki tudása, szakterülete és vérmérséklete szerint.

Ilyenkor én szoktam megmenteni. Általában nem fizikailag, hiszen Kékmadárt is kemény fából faragták: a boszorkánygrófnak ő törte el a gerincét, a feketemágusnak lenyomta a torkán a fattyúkardot, és a kalózkirályt is ő dobta be a cápák közé. Igaz, segíték egy kicsit a verekedésben is, de a megmentés többnyire azt jelenti, hogy nekem sírja el a szerelmi bánatát.

Sárkányfarok viszont egy különösen veszélyes fickó. Amikor erélyesen próbáltam volna fellépni, mire előrántottam volna a fegyveremet, már éreztem törkardja hegyének hideg érintését a nyakamon. Rendkívül udvariasan megkért, hogy fejezzem be, és eszembe ne jusson még egyszer megpróbálni. Ha nem akarna valamit Kékmadártól (biztosan van valami hátsó szándéka, de még nem jöttem rá, micsoda), már halott lennék. Láttam a szemében. Ez a fickó pokolian gyors. Bár tegnap éjjel lett volna gyors, de akkor igen sokáig bírta. Nem tudom, pontosan meddig, mert olyan fél üveg körül szerencsére kiütött a törpepálinka.

Pocsék dolog sajgó fejvel nézni, ahogy az ember szerelme valaki mással édeleg. Ráadásul valaki olyannal, aki arra se lenne méltó, hogy a bakancsát befűzze. Keresek magamnak egy másik asztalt, és kerítek valami harapnivalót, de nem könnyű itt helyet találni. Az egyik sarokban egy rettenetesen kövér és döbbenetesen kopasz fickó ül kerekesszékekben egy korsó sör mellett, és kuncog magában¹. Egy másik asztalnál egy fehér köpenyes alak lelkesen magyaráz valamit néhány helyi parasztnak, akik láthatóan egy mukkot sem értenek az egészből. A Kékmadárék mögötti asztaltól pedig valaki...

– Vigyázz!!!

Összeszokott csapat vagyunk. Ha kiáltok, Kékmadár nem gondolkozik, hanem ugrik, mert ha kiáltok, annak oka van. Széleseben bucskázott le a székről, és még épp elkerülte a gyilkos pengét. Már is szembefordult támadójával, aki az imént egy rövidkardot próbált a lapockái közé döfni, de szerencsére csak az alkarját karcolta végig.

Ha a kardjáért nyúl, halott. A fattyúkardnak hely kell, sok hely, és az most neki nincs. A széket kapta fel és vágta az orgyilkoshoz még ugyanazzal a mozdulattal. Az hátrált egy lépést, megrázta magát, de ekkorra már Kékmadár is hátralépett egyet, és kezében volt a kard. Így már volt elég hely. A támadónak már esélye nem volt közel kerülnie, hogy a rövidkardot használhassa. Még sikerült hárítania Kékmadár első csapását, de a második támadást már nem lehetett kivédeni. A fattyúkard könyékből csapta le a fickó kardforgató kezét, aki elterült a földön.

– Ki vagy, ki küldött, és mi a francért akartál megölni engem!? – dörrent rá a lány, és kardját a harcképtelen ellenfél torkának szegezte.

– Te már halott vagy! – kacagott eszelősen az orgyilkos, miközben meglévő bal kezével a jobbja helyéből spriccelő vért próbálta elszorítani.

Kékmadár sebe csak egy karcolás volt, egy hozzá hasonló keménykötésű harcosnak meg se kottyan az ilyen. El is mosolyodott volna, de... Hirtelen elsápadt, és a fattyúkard a földön csörrent. Tett hátra pár lépést, majd térdre rogyott és kiadta magából a teljes reggelt.

– Méreg!

– Halott vagy, kurva! Megcsináltam! Megöltelek!

Míg én Kékmadárhoz rohantam, az orgyilkos feltápázkodott, és össze-vissza ordítózva botladozott kifelé, már amennyire a vérveszteségtől ment neki. Sárkányfarok félreállt az útjából, és utat nyitott neki.

– Össze ne vérezzél, te! – förmedt rá, majd rám nézett – Nyugi-nyugi, úgyse jut messzire!

Kékmadár teljesen sápadt volt, és egész testében izzadt és remegett, mikor karjaimba

---

¹Az *Ellopott sárkány* című novellából többet is megtudhatunk Sárkányfarokról és a többiekről.
http://beltwaan.net/novella/Ellopott_sarkany.pdf

vettem. A szeme nyitva, de már alig volt magánál. Kétségbeesetten nyújtotta kezét Sárkányfarok felé, és csak őt nézte.

– Hát, ennek a luvnyának már harangoztak. Kár érte. Figyu, én utálok búcsúzkodni, viszont dolgom van, mennem kell. Csá! – Simán kísértelt az ajtón, miközben a nő, aki szerette, ott haldoklott. Ezért még megölöm, de arra majd később is jut idő. Most Kékmadárnak kell segíteni.

– Van itt valahol gyógyító? Segítsen valaki! Szaladjatok el gyógyítóért!

A fehér köpenyes alak odatérdelt mellénk. Kérdeztem, gyógyító-e, mondta, hogy ő varázsló, és talán tehet valamit. Egy ideig mormogott valamit, nagyon koncentrált, és közben össze-vissza salapált a kezeivel, mire itt-ott fel-felvillant valami, és minden porcikám bizseregni kezdett. Végül így szólt:

– Nagy szerencsések van. Én drakológus varázsló vagyok, sárkánytannal foglalkozom. A harcok hölgyet pedig egy különösen ritka méreggel, még hozzá egy különösen ritka sárkány mérgével, egész konkrétan az Acélhegy lejtőin élő rejtőzködő tüskés sárkány farkának mérgével intézték el. Az acélhegyi tüskés sárkány különös jószág. Szárnyfesztségűje négy és hat öl körül mozog. Fogainak száma negyvenkilenc, és ő lát az egyik legrosszabbul az összes sárkány között. Legfigyelemreméltóbb jellegzetessége, párzási rítusa, amelynek során a nőstény....

– Baszódjon meg az acélhegyi tüskés sárkány!

– Igen, pontosan ez a párzási rítus célja, de szóval...

– Halálos a mérge? Hogy lehet hatástalanítani?

– Eddig sajnos minden dokumentált eset halállal végződött, alig néhány percen belül. Ellenmég ugyan létezik, és ismeretes: a távoli Északon élő háromszarvú fehérsárkány heréjét porrá kell zúzni, össze kell keverni a tűzszalamandra újhaldokor lecsapolt vizeletével, és bele kell szórni a messzi Délen élő, kék tollú főnixmadár kakasa evezőtollainak hamvait, ezt követően...

– A varázsló még darálta, darálta a szöveget, de már nyilvánvaló volt, hogy mindehhez több ezer mérföldet kellene bejárnom, ami évekre telne. Reménytelen.

Közben megjött a falusi gyógyító, egy nagy, kövér öregasszony. Makogott valamit, de aztán csak sápirozott és tárta szét a kezét, hogy ő itt nem tud segíteni. Egyetlen lehetőségem az volt, ha minél könnyebbé teszem Kékmadár számára az elmúlást. Közben talán elveszthette az eszméletét, és már nem szenvedett.

– Nahát, ugye megmondtam, hogy nem jut messzire! – rikkantotta Sárkányfarok valahol odakint.

– Elkaptad a rohadékot?

– Nem én.

Le kellett hajtania a fejét, hogy belépjen a fogadóba, valóságos óriás volt. Szabályos arc, hosszú, hollófékete haj, zafírszín szemek. Lovagi vértzet könnyebb darabjait viselte, a többi talán a hátán lévő zsákjában lehetett. Meztelen karjain tetoválások, jobbában jókora csatapallos lógott, amiről még csöpögött valami – feltehetően Kékmadár támadójának agyveleje.

Letérdelt Kékmadár mellé, majd a fogadóhoz fordult:

– Forró vizet. Fáklyát.

– Uram?

A fickó jó könyéknyi mélyen döfte a csatapallost a fogadó tölgyfapadlójába.

– Forró vizet. Fáklyát. Most.

Ledobta a hátizsákját, és kutatni kezdett benne. Nagy amorf gömbszerű valamit csomagolt ki valami szövetből, majd egy mozsárban porrá zúzta, és a port a forró vízbe borította. Ezt követően apró üvegcsét vett elő, amiből éktelen bűz szakadt elő, mikor kinyitotta, és az

üvegcsé tartalmát is az edénybe töltötte. A tündöklő, égszínkék tollon már nem is lepődtem meg, sem azon, hogy a fogadóstól kapott fáklyával meggyújtja, majd a hamvakat a kapott vízbe szórja a többivel együtt. Szorgosan dolgozott, láthatóan pontosan tudta, mit csinál. Mind páncélja, mind ruházata idegenszerű volt. Egyedül az tűnt fel, hogy tetoválásain és ruháin is több helyen szerepelt egy teljesen szabályos kör motívum.

– Hihetetlen! De hiszen ezek... – a sárkánytanász nagyon lelkesé vált a komponensek láttán.

– Te vagy Farkaskiáltó? Segítenél nekem? – fordult hozzám az óriás, mire bólintottam, jelezvén, hogy én volnék, és szívesen segítek – Üsd le ezt, ha még egyszer megszólal.

– Nem akarok én zavarni, én csak tudományos... – ezen a ponton vágtam a szavába, örömmel teljesítve az óriás kérését.

A jövevény csűrölt egy kicsit, majd az elkészült folyadékot óvatosan belediktálta Kékmadárba. A remegés szinte azonnal alábbhagyott.

– A társad túl van az életveszélyen.

– Köszönöm neked, idegen, az istenek vezéreltek ide. Örökké hálás leszek, hogy megmentetted a... barátomat. Bármiben segíthetek, állok rendelkezésedre. Mondd, kit tisztelhetek benned?

– A nevem Aleph, de ez nem fontos. Valóban isteni segítséggel akadtam rátok, de csupán egyetlen isten mutatta az utat, a Próféta segítségével. És igen, Farkaskiáltó, szükségem lenne a segítségedre...

Mondtam, hogy rendelkezésére állok, kérjen bármit. Nem csaptam be, akkor valóban így is gondoltam. Csupán tévedtem.

* * *

– Örülök, hogy jobban vagy, Csibém – Kékmadár tényleg jobban volt, néhány nap pihenés csodát tett vele.

– Jó, hogy visszajöttél, Farkaskiáltó! Csak arra emlékszem, hogy jött az a titokzatos óriás, megmentett, és aztán elmentél vele. A fiatalúr kicsoda?

– Ipcion vagyok – kezdte a tízéves forma kölyök, aki egyetlen túlélője volt az elmúlt napok örületének, és aki talán kulcs lehet a furcsa eseményekhez – és ez egy nagyon hosszú történet...

– Az óriás valami titokzatos istenség paplovagja, de erről az istenről még soha, de soha nem hallottam. Az istent úgy hívják, O, és ő a Kezdet és a Vég, Élet és Halál Ura, a Tökéletes Kör, az Örök Körforgás, meg efféle. Kérdeztem, hogy őt jelképezi-e a karjára tetovált karika? Elmagyarázta, hogy az nem pusztán karika, hanem az istenségük neve. Szabadkoztam, hogy eddig csak fejjel lefelé láttam a szimbólumot, és azért nem tűnt fel, hogy az egy betű. Nem értette. Azt is megkérdeztem tőle, milyen varázshatalmat biztosít az istene a paplovagjai számára. Azt válaszolta, hogy még semmilyen, de nem sokára ő (illetve O) lesz majd a leghatalmasabb, minden istenség felett. Ebből le is vontam, hogy valami zugistenről van szó, ezért nem hallottam még felőle.

– Én sem. Az isteneknek mindig hosszú nevük van. Soha nem hallottam ilyen rövid nevű istenségről.

– Azt mondta, valami sötét szektára akart lecsapni; a szektások embert áldoznak, kecskével párzanak, és kisgyerekekkel erőszakoskodnak, meg efféle. Tulajdonképpen nem érdekelt. Az istene elkalauzolta a paplovagját tehozzád, méghozzá pont a megfelelő

varázsszerekkel, hogy megmenthesse az életedet. Cserébe akár az ördöggel is szövetkeztem volna.

– Épp ővele szövetkeztél. Az ördöggel – a fiú hangja remegett – O maga az ördög, aki valahogy isteni hatalomra tett szert. O egy szörnyisten. Megölte vagy elűzte az igaz isteneket, és csak ő maradt. Az egyetlen. Helytartója, a Véres Próféta a Koncentrikus Körök Katedrálisából uralkodik mindenek felett. Már csak egy maréknyi ellenálló maradt, a többi mind O tudattalan rabszolgája... A világ... kifordult magából... mindenki éhezik, meghalt, vagy... még rosszabb...

– Tévedsz, fiatalúr – mosolyodott el Kékmadár – az istenek igen jól vannak, és a világunk sem mozdult el. Amiről beszélsz, az...

– A jövő. A ti jövőtök. Menekültek vagyunk, a jövőtökből. Onnan érkeztünk. Nem telik bele ötven év, és mindez, amit mondtam, bekövetkezik. Elvesztünk, a mi világunknak már nincs jövője. A múlt volt egyetlen reményünk. Most, a ti időtökben O még nem halhatatlan isten, csupán egy arkördög, egy rendkívül ambiciózus arkördög. Volt, aki csak jobb életet akart, olyan világot, ahol még élnek az istenek. Volt, aki azért jött, mert azt hitte, O most még legyőzhető. Tévedtek. *Nincs fegyver, amely megsebezheti, nincs mágia, amely kárt tehet benne.* A Kör Lovagjai követtek bennünket. Lecsaptak ránk, mindenki meghalt... és...

– Én segítettem nekik – ismertem be.

Beleborzongtam, ahogy felidéztem magamban a tegnapi küzdelmet. O paplovagjai éjfékete teljesvértet viselnek, és hatalmas kerek pajzsukat fehér kör díszíti. Kedvelt fegyverük egy óriási nyílpuska, illetve a lovagi pallos, amit többnyire fél kézzel forgatnak, legalábbis Alephnek ez gyerekjáték volt. Kérdeztem, mindegyikőjük ilyen szép nagyra nőtt-e. Mondta, hogy régen még így volt, de újabban már törpéket is bevesznek rohamosztagnak. Itt meg én nem értettem, mire gondolt. Emlékszem, én is magamra öltöttem sodronyingemet, kopasz fejemre rostélyos sisakomat húztam fel. Felcsatoltam kis kerek pajzsomat, a kedvencemet, azzal az aranyos döfőszarvval, előkészítettem tőreimet, és meglengettem láncos buzogányomat.

– Azt hittem, tudok valamit, de a paplovag mellett semminek éreztem magam. Ha beöltözik a páncéljába, és meglengeti a pallosát, ő maga a megtestesült pusztítás.

– A saját idejükben még ennél is erősebbek. Ott, illetve inkább akkor az istenük mágikus támogatását is élvezik.

– Mindenkit lekaszaboltunk. Aleph megsebesült, ez volt a szerencsém. Az egyik menekült hófehér fénysugarat idézett meg, ami átdöfte a páncélját. Nem sokra ment vele; Aleph pallosa derékban hasította ketté. Aztán azt mondta, van még egy túlélő, a Próféta megmondta neki, hogy hol keresse.

– A pincében talált rám... – mondta a kölyök elhaló hangon.

– Megmondtam Alephnek, hogy gyerekeket nem ölök. Mire ő, hogy semmi gond, majd ő. Kérdeztem, miért veszélyes egy gyerek. Azt válaszolta, fertőzött. Értetlenkedtem, hogy miféle fertőzésről van szó, és hogy nem fertőzödnék-e meg mi is. Végül azt mondta, hogy én már meg is fertőződtem. Először nem értettem, de még időben kaptam fel a pajzsomat, a csatapallos szikrát vetett, ahogy belecsapódott. Egyre záporoztak rám a csapásai, és hamar leesett, hogy sokkal-sokkal erősebb volt nálam, és a pallosa jóval hosszabb volt a láncos buzogányomnál. Nemigen volt esélyem közel kerülni hozzá, alig bírtam védekezni és háritani titáni csapásait. Sarokba szorított, nem volt hova hátrálni. A pallos jókora darabot hasított ki a pajzsomból, és a térdem egyre inogott.

– Ekkor Ipión belerúgott Aleph térdébe. Fellökni nem tudta az óriást, és egyáltalán csak azért zavarta meg, mert az már fáradt és sebesült volt. Arcba nyomta a fiút az alkarvédőjével, de eközben kihagyott egy ütemet. Meglendítettem buzogányomat, és annak láncra rátekeredett

a pallos keresztvasára. Ki akartam rántani a kezéből a fegyvert, de olyan érzés volt, mintha egy sziklafalat próbálnék elhúzni a helyéről. Eltávolodni nem tudott, így nekemrontott, és szépen lassan elkezdett nekipasszírozni a pince falának. Mondta, hogy kár értem, a Próféta azt mondta, ne öljön meg, csak ha nagyon akadékoskodok. Éreztem, hogy tüdőmből kifogy a levegő, csontjaim recsegtek, ahogy a talpig vasba öltözött óriás lassan, de biztosan halálra akart lapítani. Hiába ütöttem, hiába fejeltem bele sisakkal, sehol, de sehol nem tudtam megsebesíteni az acélkolosszust. Azt hittem, ott halok meg, de egyszer csak eszembe jutott, hogy mégis van sebezhető pontja a rohadéknak. Miközben jobbommal hasztalanul próbáltam távol tartani magamtól, bal kezemmel előhúztam törömet, majd kitapogattam azt a pontot a mellvérten, ahol a fénysugár átdöfte azt. Szúrtam, majd jól megcsavartam a tört. Szörnyű csörömpöléssel borult le rólam. Ez a fickó nagyon durva volt. Rossz belegondolni, hogy vannak még hozzá hasonlók...

– Nem is kevesen... – bólintott a fiú, akit nem hagytam meghalni abban a pincében.

– Ha ez az O egy sötét és gonosz istenség, akkor miért mentette meg az életemet? – vetette közbe Kékmadár.

– Talán le akarta kötelezni Farkaskiáltót... – töprengett a fiú – Vagy azt akarta megakadályozni, hogy hogy találkozzon a Mesterrel a Rémségek Szurdokában.

– Miféle Mesterrel? Miféle Szurdokban?

* * *

Elmúlt már éjfél, mire elértem a Rémségek Szurdokát. A hely bizony alaposan rászolgált a nevére. Egy vulkán kitörésekor hasadt meg a föld. Ez-az ugyan nő benne azóta, de gyilkos gázok törnek fel a föld mélyéről, és a legtöbb életforma ezt elég nehezen viseli. A vulkán még működik, elvileg bármikor eláraszthatja lávával az egész környéket.

Ipion beszélt róla, hogy a barátai valami Mesterrel akartak találkozni a szurdokban. Reméltem, hogy nem kell többet verekednem Aleph fegyvertársaival. Arra gondoltam, talán bölcsőbb lenne kimaradnom az egészből, de már alaposan belekeveredtem. Hogyan szállok szembe a Kör Lovagjaival, ha egyetlen paplovag is ilyen rettenetes harci erőt képvisel? Hogyan töröm át a páncéljukat papok nélkül?

Láthatóan van, akinek sikerült. A földön ugyanolyan fekete sisak, mint amelyet Aleph viselt, de ezt valaki alaposan kettéhasította. A tulajdonosának már biztosan nem fog hiányozni, nemcsak azért, mert tönkrement, hanem mert még mindig benne volt a feje. Mindkét felében.

Nem sokkal később egy másik halott lovagot találtam. A pallosa eltört, és csuklóból lecsapták a jobb karját. Utána a fejét is. A harmadik lovagnak a mellkasát hasították ketté, a mellvért láthatóan nem tartóztatta fel a pengét.

Egy szikla tövében találtam rájuk. Egymással szemben álltak. Egy apró, vézna öregember, kezében egy hosszú, enyhén görbe karddal, és vele szemben egy hatalmas (talán még Aleph-nél is nagyobb) lovag, sötét páncélban, sötét pajzzsal, rajta fehér körrel. Az öreg meghajol, megtörli a kardját, visszateszi a tokjába. A lovag meginog, majd eldől, akár egy darab fa.

– Mester?

– Te nem O lovagjai közé tartozol – ez vajon kérdés volt, vagy kijelentés? Mindenesetre jól látta.

– A nevem Farkaskiáltó. Jóbarát vagyok.

Az öreg letelepedik törökülésbe, és int, hogy üljek le én is. Megsebesült. A tunikája csupa vér.

– Nem tudtam megölni. De elkaptam! – nagyon-nagyon lassan beszél.

– Mármint – a halott lovagra pillantok, de nyilvánvalóan nem rá gondolt – O-t, a sötét istent?

– Még nem isten, csak egy arkördög. De nem tudtam megölni. *Nincs fegyver, amely megsebezheti, nincs mágia, amely kárt tehet benne.* De bebörtönöztem. Itt van benne.

Remeg a keze, ahogy felém nyújtja a kardját. A markolatban egy sötét ékkő, benne egy egészen halvány hófehér kör. Ahogy nézem a kört, úgy érzem, mintha a Gonosszal néznék farkasszemem. Elfordítom a tekintetemet.

– Kérlek, vidd el. Vidd el... – Sok szenvedéstől kímélte volna meg a világot, ha még el tudja mondani, hogy hova vigyem a kardot, és mit tegyek vele. Megvizsgáltam a sebet: szinte átlukasztotta valami, csoda, hogy még életben volt egyáltalán. A kardja viszont úgy vágja át a fekete vértetket, mint kés a vajjat.

Jól jön még.

* * *

A fiú mutatta az utat, mi Kékmadárral követtük. Hosszú, kanyargós ösvényen kaptattunk felfelé egy hegy oldalában. Ipcion szerint odafent van egy barlang, és a barlangban az időkapu. Kékmadárral úgy döntöttünk, hogy ha már ennyire belekeveredtünk, felkeressük azt a bizonyos O-t és az ő Véres Profétáját, és jól elbeszélgetünk velük – a varázkardunkkal.

– Nézd csak! – a tisztás közepén álló magányos fán valami fura jelzés volt. Intettem Kékmadárnak, hogy maradjon hátról a fiúval, én pedig nagyon óvatosan megközelítettem a különös fát.

– Vigyázz, Farkaskiáltó! Nem tetszik nekem ez a hely! – Már megtanultam, hogy Kékmadár megérzéseit nem árt komolyan venni. Most is igaza volt, a tisztás a furcsa fával a közepén ideális hely egy csapdának. Ha rajta akarnék ütni valakin, pont itt tenném. A nagy lombos fáról egy íjász remekül megszórátná nyílveszőkkel az ösvényen érkezőket, majd a bokrok mögül előrontó két-három harcos simán lekaszabolhatná a túlélőket.

Ellenőriztem, nem rejtőzött íjász a fán, és a gyanús bokrok mögött sem lapultak rosszfiúk. Jeleztem Kékmadárnak, hogy minden tiszta, jöhet, ezúttal vaklárma volt. Végigsimítottam a fa kérgébe faragott jelzést.

– Mintha egy homokóra lenne... De olyan béna... Mintha aki idevéste volna, egyáltalán nem tudna faragni... – A tompa puffanás jelezte, hogy valaki mégis meglepett bennünket. Ipcion arccal lefelé hevert mögöttünk az ösvényen, akárki is vágta kupán, még remegett mögötte a bozót, ahova bevetette magát.

– Vigyázz a fiúra, én elkapom! – rikkantotta Kékmadár, és csak úgy süvített a bozót felé.

A kölyök élt, úgy tűnik, kutya baja. A legfontosabb, hogy elvigyem a nyílt ösvényről, itt bárki meglephet bennünket. Épp feldobtam volna a vállamra, amikor valami zajt hallottam magam mögött. Villámgyorsan pördültem meg, és buzogányommal odacsaptam... a nagy semmibe. Nem volt mögöttem senki. Illetve volt, csak *most* volt mögöttem. Még éreztem az ütést a tarkómon, de utána semmire nem emlékszem.

* * *

Arra ébredtem, hogy Kékmadár egy nagy kulacs vizet önt rám. Rettentően sajtott a fejem, de most nem a pálinkától. Szörnyen szégyelltem magam, hogy ilyen könnyen mögém kerülhettek a mocskok... Kik is? Akárhány is voltak, a Kékmadár fején díszelgő kötés azt mutatta, hogy ő sem volt sokkal ügyesebb nálam. Jól csúffá tettek bennünket. Ha így belegondolok, esélyünk sem volt. Mintha minden lépésünket előre tudták volna.

Mindhárman éltünk, szabadok voltunk, és – a fejünkön duzzadó egy-egy jókora púptól eltekintve – semmi bajunk nem volt. Vajon mit akarhattak? A fegyvereink megvannak, megvan a varázskard is, amit a Mester adott, az erszényem...

– A jó kurva életbe! Kiraboltak! – Ennél sokkal csúnyábbakat is mondtunk, amikor megállapítottuk, hogy az elmúlt pár év alatt összegyűjtött zsoldunk mind egy szálig a támadóink zsebében kötött ki. Elcsórták az erszényeinket, kivették az aranyat a hátizsákjaink rejtett zsebeiből, és még a kalózkirálytól zsákmányolt gyémántokat is megtalálták, amiket Kékmadárral az övünkbe, illetve a bakancsukba varrtunk bele. Mindent elvesztettünk!

– Kapjuk el őket! A szörnyisten most várhat, szerezzük vissza a pénzünket, és tekerjük ki a nyakát ezeknek a mocskoknak! – Bárhogy tiltakozott a fiú, hagytuk az ösvényt a pokolba, a támadóink által hagyott nyomokat követtük. Őket persze nem találtuk meg. Túl profik voltak. De a nyomaik pont az időkapuhoz vezettek...

* * *

Az időkapu nem is tűnt akkora nagy durranásnak. Eredetileg hatalmas, faragásokkal és drágakövekkel díszített kőportált képzeltem el, amely folyamatosan villózik, és amelyben egyszerre láthatjuk a teret és az időt. Ehelyett csak valami furcsa, meghatározhatatlan ízé gomolygott a barlang sötétjében. Bizarnak, taszítónak és nem eviláginak tűnt, de egyáltalán nem volt látványos.

Meglehetősen gyomorforgató élmény az időutazás, bár az is lehet, hogy csak ezen a kapun keresztül ennyire kellemetlen. Nagyjából ahhoz lehet hasonlítani, mint amikor egy varacsos troll megragadja az embert a bokájánál fogva, és órákon át a feje felett csóválja. Az időutazás előnye, hogy nem tart ennyire hosszú ideig – bár az időutazás idejéről beszélni elég körülményes, az ember időérzéke némiképp összekeveredik közben – de a végeredmény ugyanaz. Lényeg, hogy érkezéskor esztétikusabb látványt nyújt az ember, ha indulás előtt nem reggelizik olyan bőségesen, mint mi tettük.

Ugyanabba a barlangba érteztünk, ahonnan elindultuk – ez teljesen logikus volt. Viszont ez a barlang, illetve a barlangnak ennek a változata lakott volt. Egy féllábú öregember és egy apró gnóm ült a tűz mellett. A gnóm pipázott, az öreg pedig épp szalonnát sütött. Igen meglepődhetek, hogy egyszer csak két elgyötört utazó pottyant közéjük a semmiből. Magyarázatot kellett adnom hirtelen megjelenségünkre.

– Ööö... Köszöntelek benneteket!... ööö... Békével jöttünk... Mi... ööö... Tudom, hogy ez meglepően hangzik, de mi időutazók vagyunk, valahonnan a múltból érteztünk a ti időtökbe, hogy... ööö...

– Szervusz Farkaskiáltó! Szervusz Kékmadár! – mosolyodott el szélesen az öreg, majd feltápászkodott a tűz mellől, és falában felénk botorkált – Régen találkoztunk. Pontosabban, én régen találkoztam veletek, de *ti* csak nemrég váltatok el tőlem.

– Te volnál az!? – esett le az állam a csodálkozástól.

– Igen, Ipion vagyok, fiatal koromban menekültem el ebből a korból a ti korotokba, onnan ismerlek benneteket. Sajnos a távolabbi múltba kellett volna menekülnöm... Így pontosan

tudtam, hogy ahogy öregszem, O hívei fokozatosan megerősödnek, átveszik a hatalmat, és felperzselik a világot. Láttam, ahogy a Koncentrikus Körök Katedrálisa épül, de semmit nem tehettem ellene. Borzasztó úgy élni, hogy tudod, hogy a világ a végzetébe rohan, és nemcsak, hogy nem tudod megváltoztatni, de senki nem hisz neked. Csak amikor már késő...

Az öreg elmesélte, ahogy az általunk ismert világ a pusztulás szélére került. A szeme előtt zajlott le, amit fiatalkorában történelemként, a múlt szörnyűségeiként ismert.

– Úgy gondoltam, megvárlak benneteket. Nem tudtam, pontosan mikor érkeztek, előfordul, hogy az időkapu tíz-húsz évvel arrébb köp ki valakit, mint ahova menni szándékozott. Nos, attól félek, elkéstemek. Alig néhány napja történt, hogy O fanatikus paplovagjai a Véres Prófétával az élükön elpusztították az ellenállók utolsó erőit. Vezetőink elestek (legalábbis a szerencsésebbje), aki fogságba került, azt kerékbe törték.

– Tudtam, hogy előbb-utóbb újra megnyílik a kapu, mert jöttök. Én és Ündüröx – mutatott a gnómra – úgy döntöttünk, megvárjuk, amíg megérkeztek, és hátha sikerrel jártok, hátha mégis el tudjátok pusztítani O-t azzal a varázskarddal. Ha nem sikerül, a kapun keresztül ismét meglépek.

A gnóm közben újabb és újabb színes füstfelhőket eregetett pipájából, majd elmondta, hogy ő – a gnóмок döntő többségéhez hasonlóan – feltaláló, és nem akarja, hogy találmányai O híveinek kezébe kerüljenek. A kapun nem tudja mindet átmenekíteni, és kérte, hogy vigyünk magunkkal a szerkezeteit.

– Itt van például ez a fantasztikus meggymagozó! A meggymagozás innentől kezdve gyerekjáték. Ebbe a tölcserbe kell beönteni a meggyet, rá kell ülni az ülésre, és a pedálokat tekerve hajthatod meg a gépezetet. A gép eltávolítja a magokat, és a kimagozott meggyek pedig kiömlenek... hol is? ... hopp, ez kimaradt! ... hát ezért tömődött el eddig minden alkalommal... semmi baj, korrigáljuk, és...

Próbáltuk ügyesen, diplomatikusan háritani próbálkozásait, hiszen senki sem akar egy nagy halom értelmetlen kacatot hurcolni magával, amikor épp át akarja vágni magát egy szörnyisten fanatikus légióin. Kékmadár meggyőzte a gnómot, hogy most nincs szükségünk sem meggymagozóra, sem légyecsapó gépre, sem multifunkciós tortakészítő berendezésre.

– Tudod, Ündüröx, harcolni megyünk, a te szerkezeteid pedig békés célúak. Csak lelassítanának bennünket, és egyiknek sem vennénk hasznát a Koncentrikus Körök Katedrálisának ostromakor. Kár, hogy nincs valami fegyvered, ha lenne...

– De még mennyire, hogy van fegyverem! Itt van a fantasztikus bumerángxvető! Kérlek, legalább ezt vigyétek el! Örök löszert adok hozzá! Annyit, hogy sose fogy el!

– Esetleg mágikus? – reménykedett Kékmadár. Válaszul Ündüröx csak köpött egyet, majd káromkodott egy nagyot, és azt kiabálta, hogy még mit nem, a mágia kamu, és ő csak a technikában hisz.

A gnóm addig tépte a szakállát, hogy hiába bizonygattuk, hogy vannak nyilaink is meg dobótőreink is, végül rábólintottunk, hogy elvisszük a bumerángxvetőt. Nagy volt és igen súlyos, ráadásul olyan alakja volt, hogy semmibe nem fért bele. Úgy nézett ki, mint ami mindjárt szétesik, és egyáltalán nem úgy tűnt, mint amivel egy kicsit is lehetne célozni. Amit kilőtt, az igen ágas-bogas volt, egyáltalán nem hasonlított a jól ismert kifialakú bumerángxra. Ja, és ami a löszert illeti...

– Csak egy bumerángxot adsz hozzá? Arról volt szó, sose fogy el...

– ... Visszajön... – jött zavarba Ündüröx – Na jó, majd nem mindig visszajön... Izé... Volt már, hogy visszajött... De ha sikerül kiküszöbölni ezt az apró hibát, egyetlen bumerángx örök időkre elég, akár egy egész hadsereg ellen is! Ez a jövő fegyvere...

Korábban mintha azt mondták volna, hogy ennek a világnak már nincs jövője. Kezdtém egyetérteni. Egy előnye mindenesetre volt a bumerángxvetőnek: Így legalább mást nem kellett magunkkal vinnünk.

Ipion bicegve kikísért bennünket a barlangból. Nos, a kinti világ némiképp megváltozott időközben. A lombos erdőnek nyoma sem volt, mindent szürke hamu lepett, és ugyanez a hamu kavargott a folyton süvítő szélben. A mi korunkban a hegyről néhány kisebb falucska látszódott, piros tetős házakkal, kedves kis templomtornyokkal, de ezeknek mostanra eltűntek. A völgyet egy hatalmas, egymásra rakott korongokból álló gúlához hasonlító képződmény uralta. Olyan fekete volt, mintha a valóságból metszettek volna ki egy darabot.

- A Koncentrikus Körök Katedrálisa. A Véres Próféta székhelye.
- Mekkora építmény! Vajon hogy építették ide a völgybe?
- Nem ide építették... ez... gurul...

Társaink biztosítottak róla, hogy a világ csak azért nem nyújt még ennél is lehangolóbb látványt, mert folyamatosan sötét felhők borítják az eget. A földön viszont apró fénypontok pislákolnak a katedrális körül.

– Azok... Azok tényleg *tábortüzek*? Hányan vannak a Próféta katonái? – már előre féltem a választól – Hogy jutunk át rajtuk, Kékmadár?

– Ne aggódj, majd csak kitalálunk valamit, Farkaskiáltó. Gyere, induljunk, hosszú út áll előttünk.

Jellemző, hogy nekem kellett cipelnem a bumerángxvetőt.

* * *

Korábban azt hittem, millió az egyhez az esélye, hogy eljutunk ideig, és megcsináltuk. Átjutottunk a seregen, és eljutnunk egészen a Véres Próféta színe elé. Hatalmas kör közepén trónszék díszelgett, előtte állt a próféta. Mind a testét fedő éjfékete vértet, mint az arcát elrejtő szakrális sisakmaszkot fehér körök díszítették. Célba értünk.

– TÉRDRE A VÉRES PRÓFÉTA ELŐTT!!

Apró szépséghiba, hogy kezünk hátrabilincselve, fegyvereinket elvették, és vagy félezer paplovag vesz körül bennünket. Így, sisakban Aleph szakasztott másai egytől egyig.

A mindenütt kavargó hamu között nem is tűnt olyan nehéznek a sereg közelébe lopakodni. Azt terveztük, elcsalunk egy-egy lovagot, levágjuk, elvesszük a páncélját, és a sötét páncélban könnyen elvegyülünk a tömegben. Ekkor tűntek fel az égen a sárkányok.

Fekete sárkányok voltak, pikkelyeikre hatalmas fehér köröket festettek (furcsa, hogy egy sárkány eltűri, hogy így elcsúfítsák), és vértet paplovagokat szállítottak a hátukon. Gyorsan behúzódtunk egy hasadékba, ami mögött egész kellemes kis barlangot találtunk. Azt hittük a magasból nem szűrhattak ki bennünket a kavargó porban, de a sárkányok épp a mi hasadékunk előtt szálltak le. A lovagok leugráltak a hátukról, és épp a mi hasadékunk felé indultak.

– Ez nem lehet véletlen – súgtam Kékmadárnak – A lovagok túlerőben vannak, de szűk bejáratot talán tudjuk tartani velük szemben... Azt nem tudom, a sárkányokkal szemben meddig tarthatunk ki...

– Semeddig – A válasz a hátunk mögül érkezett. A barlang láthatóan nagyobb volt, mint hittük, és vagy egy tucat O-lovag szegezett ránk nyílpuskát a sötétből...

Mondták, hogy nem volt esélyünk. A Próféta megmondta, hogy hol kell keresni bennünket, és a Próféta soha nem téved. Nemcsak a pajzsomat, a buzogányomat és Kékmadár kardját

vették el, de megtalálták a trükkösen elrejtett tőreinket is. Talán ezt is a prófétájuk mondta nekik? A varázskardot természetesen azonnal elvették. Öröm az ürömben, hogy legalább a bumerángxvetőtől is megszabadítottak. Megbilincseltek, és feltettek a sárkányok hátára. Már pontosan tudom, mire hasonlít az időutazás. Pont olyan, mint sárkányháton utazni...

Nem sokat láttunk a katedrálisból, de talán jobb is így. Csupa sötét acél, fekete alapon fehér körök mindenütt. Nem túl sok fantáziája volt annak, aki tervezte. Paplovagok hosszú sorfala között vezettek bennünket egészen a koncentrikus körök középpontjára. Sok kerékbe tört embereket is láttunk (úgy tűnik, itt, illetve inkább most ez a kivégzés bevett módja), egy részül még mindig élt. Az egyik haldokló vénember nagyon mondani akart nekem valamit. Olyasmit hörgött, hogy nem szabad, hogy a kezébe kerüljön, és bolond vagyok, hogy idejöttem (ez utóbbiban kétségtelenül igazat kellett adnom neki). Az viszont felkeltette az érdeklődésemet, amikor azt nyöszörögte felém, hogy „a Mester a vulkánba akarta beledobni, és azért adta nekem, hogy én dobjam be helyette”. Erről többet is szívesen megtudtam volna, de a mögöttem jövő paplovag taszított rajtam egy hatalmasat. Ráadásul nagyon-nagyon ismerős volt nekem a kerékbe tört vénember arca. Nagyon emlékeztetett *valakire*. Kezdett igen rossz érzésem lenni.

– Kékmadár! Farkaskiáltó! Már vártalak benneteket! – A hangjából ítélve a Véres Próféta egy öregasszony. Ez megnyugtatót némiképp. Kékmadár tuti azonnal belezúgott volna egy jóképű, sötét főpapba, és annak bizony soha sincs jó vége. Egy másik nőt viszont gond nélkül felszeletel, ha kell. – Nem kellett volna idejönnötök. Ez nem a ti időtök.

– De nagy arcod van, Próféta! Nagy bátorság kellhet hozzá, hogy megbilincselte emberekkel keménykedj! Lenne csak kard a kezemben, elküldenélek az örült istenedhez! Utána meg levágom őt magát is! – Kékmadár bizony tudta, hogyan kell bajba kerülni.

– Mindig is ilyennek ismertelek – nevetett a próféta – Azt hiszed, le tudsz győzni, mert igazad van? Vagy azt hiszed, ha legyőzöl attól lesz igazad? Soha nem volt semmi esélyed... Tudjátok mit, legyen! Örök, vegyétek le a lányról a bilincset, és adjátok oda neki a kardját. Mutasd meg, mit tudsz, kislány!

Sajnos nem a Mester kardját adták a kezébe, hanem Kékmadár saját fattyúkardját. A próféta könnyű dárdát húzott elő trónusából, és azzal lépett Kékmadár elé. A harcosnő megropogtatta elgémberedett izmait, meglengette kardját, majd rettentő bömböléssel rontott O főpapjára.

A Véres Próféta csak egy egész apró mozdulatot tett, és Kékmadár hatalmasat bukfencezett a katedrális padlóján. A harcosnő ügyesen gurult egyet, ismét talpon volt, és pengéje a prófétanő nyaka felé süvített.

– Kevés vagy, Kékmadár! – Csak egy törékeny, görnyedt vénasszony volt, mégis könnyedén háritotta a kigyúrt harcosnő támadásait. – Gyere, gyere, csak ennyit tudsz!

– Kinyírlak téged is, és végzek az átkozott ördögöddel is, aki istennek hiszi magát!

– „A körnek nincs vége” – a próféta bizonyára valamilyen szakrális szöveget citált. Egyik dühödt csapást a másik után háritotta, és közben kacagott, kacagott. Kétségbeesetten próbáltam jelezni vagy sugallni társamnak, hogy ez így nem lesz jó, próbálja uralni a dühét, de Kékmadár egyre vadabbul támadott, teljesen eredménytelenül.

– Ez minden!? – Rikácsolta a próféta, és lándzsája nyelével épp elgáncsolta Kékmadárt, majd könnyedén félreugrott félköríves suhintása elől. Játszott vele. Elég régen küzdöttek már, Kékmadár csapásai mintha egy tökéletes védelemről pattantak volna vissza. A próféta pedig... nos, ő még egyáltalán nem is támadott.

Egyszer csak feltűnt, hogy habár Kékmadár látszólag egyre vadabbul tombolt, ez egyre inkább csak színjátékká vált. Indulatait visszafogta, és a vad tombolás leple alatt most már

ésszel küzdött. Készül valamire ez a lány – és mivel együtt tanultunk Okavan mesternél – azt is pontosan tudtam, mire készül. A technika, amit alkalmazni kívánt, különösen nehéz és veszélyes, de ha sikerül kivitelezni, védhetetlen, és halálos. Láttam, ahogy Kékmadár belekezd, és szorítottam neki, hogy sikerüljön.

Mintha arra született volna, hogy ezt a mozdulatsort itt és most elvégezze! Tökéletesen csinálta! Pont úgy mozdult, pont úgy lépett, pont úgy helyezkedett, kardjával pont úgy vágott, ahogy az kell. Végső, gyilkos, védhetetlen csapást zúdított a Véres Prófétára.

A próféta nem tudta... Láthatóan nem tudta, hogy ez egy védhetetlen technika, és... az a rohadék ezt is kivédte. Nem tudni, pontosan mi történt, de egyszer csak Kékmadár a padlón feküdt, kardja messzire, a próféta lándzsája pedig épp a torkának szegeződött.

– Mágia! – kiáltotta Kékmadár – Belelátasz a fejembe! Ismered előre a terveimet! Mágiával könnyű!

– Nem mágia, Kékmadár. Nincs rá szükségem ahhoz, hogy tudjam, mire készülsz. Egész egyszerűen csak... *Emlékszem.*

Felemelte a maszkját. Jujj de ronda vénasszony volt! Először nem is értettem, mit akar ezzel mondani, de Kékmadárnak hamarabb leasett. Sikított.

* * *

A próféta tudta, hogy jövünk, ezért már várt bennünket egy újabb időkapu a Katedrális mélyén. Azt mondta, visszaküld bennünket a saját időnkbe, mert ott még dolgunk van. Biztosított róla, hogy soha nem volt semmi esélyünk, hiszen O már a mi korunkban is legyőzhetetlen volt. „Nincs fegyver, amely megsebezheti, nincs mágia, amely kárt tehet benne.” Talán szomorúság csengett a hangjában, mikor ezt mondta?

Visszaadták a fegyvereinket, mindent visszaadtak. A bumerángxvetőről már épp próbáltam volna győzködni a vértés óriásokat, hogy az nem az enyém, azt tuti valaki mástól vehették el, de ekkor a kezembe nyomták a Mester kardját, és ettől úgy meglepődtem, hogy varázskarddal-bumerángxvetővel együtt taszítottak át bennünket a kapun. Vissza a saját időnkbe.

Szédülten támolyogtunk ki a barlangból. Ismét lombos erdő. Mintha csak egy rossz álom lett volna. Kékmadár falfehér volt, némán nézett maga elé. Tudom, hogy az imént adta ki magából a szegényes étket, amit az öregtől kaptunk, de keménykötésű harcosként ennél sokkal többet is elviselt már.

– Nem. Ez nem igaz – suttozta – Én nem leszek olyan (?). Én nem leszek ő (?).

– Nem leszel. Kinyírjuk ezt a rohadék O-t. Ezek a lovagok akkor marhák, hogy visszaadták nekünk a Mester kardját. Miféle paplovag olyan hülye, hogy nem érzi meg a saját istene jelenlétét?

Kezemben a kard. A markolatban egy sötét ékkő, benne egy egészen halvány... NEM! Semmi sincs ott! Az ékkőben már nincsen hófehér kör! Ez a kard már nem O börtöne, ez nem varázskard, csupán egy kard, amin nincsen semmi, de semmi különös.

Elbuktunk.

* * *

Némán, egyetlen szó nélkül botorkáltunk le a hegyről. A kerékbe tört öreg szavai visszhangoztak a fejemben. „Nem szabad, hogy a kezébe kerüljön.” De a kard a Próféta

kezébe került, és kiszabadította belőle O-t. Az arkördög ismét szabad, és... Nincs fegyver, amely megsebezheti, nincs mágia, amely kárt tehet benne.

Elbuktunk.

Visszanéztem Kékmadárra. Falfehéren, remegve állt egy tisztáson, és a közepén álló magányos fát nézte.

– Gyere! – szólítottam.

A lány nem válaszolt, hanem szép lassan előhúzta a kését, és elindult a fa felé.

– Mit csinálsz? Csak semmi hülyeség!

Kékmadár a fához lépett, és késével mélyen belevágott a kéregbe. Mire odaértem, már majdnem kész volt.

– Mi akar ez lenni? Mintha egy homokóra lenne, de elég... elég béna lett... pont, mint azon a tisztáson, ahol megtámadtak bennünket. Gyere, induljunk.

– Nem megyünk. Megvárjuk és elkapjuk őket!

– Kiket? – de ekkor már én is hallottam, hogy valakik közelednek – Nem tudom, mire készülsz, de... rendben... Mássz fel arra a fára, onnan nyíllal remekül belőheted az ösvényt. Én elbújok a bokrok között, rájuk rontok, te pedig a kardoddal...

– Nem. Épp erre számítanak. Tudom, hogy lephetjük meg őket. De vigyázz, nehogy kárt tegyél valakiben!

Pár perc múlva nagydarab, kopasz, sebhelyes arcú harcos jelent meg az ösvényen. Rögtön kiszúrta a jelet a fán, és láncos buzogányával a kezében, döfőszarvval ellátott pajzsát maga előtt tartva, nagyon óvatosan közelítette meg. Közben benézett a bokrok mögé, és ellenőrizte, nincs-e íjász a fákon. Ügyes. Intett a mögötte jövő viharvert, vörös hajú harcosnőnek és a mellette botorkáló fiúnak, hogy minden rendben. A nő is a fához lépett, míg a fiú hátramaradt.

Kékmadár hirtelen ugrott elő a bozótból, jól fejbe csapta a kölyköt, és már ugrott is vissza. A harcosnő utána vetette magát, a kopasz pedig a fiúhoz szaladt, pajzsával védte magát. Egy apró követ dobtam mögé. Olcsó trükk, de tudtam, hogy most be fog jönni. Emlékeztem rá. Megpördült, hogy szembeszálljon a hátulról jövő veszedelemmel, én pedig kiléptem a bozótból, és leütöttem. Nemsokára Kékmadár is megérkezett, vállán az újult harcosnővel.

– Ez nagyon bizarr volt.

Bólintottam.

– És mégis, ez most mire volt jó?

– Abban a kardban – mutatta Kékmadár – még ott raboskodik O. Magunkhoz vesszük!

– De Kékmadár! Emlékszel, mit tanított Okavan mester a kauzalitásról? Nem változtathatod meg a múltat!

– Nem változtatom meg. *Ez eleve így történt.*

– De a mi támadóink nem vették el a varázskardot... – Vettem közbe, de Kékmadár már kihúzta a kopasz fazon hátizsákjából a kardot, majd a mi üres kardunkat csúsztatta a helyére. Kezdtém kapiskálni, mit akar.

– A Véres Próféta – ekkor nyelt egyet – nem szabadította ki O-t. A kard a fogoly démonnal soha nem jutott el hozzá. Fogd, Farkaskiáltó! Nálad jobb kezekben lesz. De vigyázz, *nem szabad, hogy a kezébe kerüljön!* – itt vajon kire gondolt?

– És most? – kérdeztem – Vulkán?

– Persze, a sötét istenségek ereklyéit mindig vulkánba kell dobni. Az összes dokumentált esetben működött, ez az igazán tuti megoldás. Szóval irány a Rémségek Szurdoka! De előtte... szabadítsuk meg őket a pénzüktől... illetve a mi pénzüinktől!

– Tessék? Raboljuk ki... magunkat?

– Ez nem rablás, elvégre miénk a pénz... Ők ketten O lovagjainak karjaiba futnak. Megőrizzük... megőrizzük nekik a pénzünket.

* * *

Ritka pocsék dolog vulkánra mászni. Átkozottul meredek, baromira meleg van, semmi növény, ami árnyékot adhatna, és a levegő ocsmány füsttel van tele. Az ember alig kap levegőt, pedig fújtatna, mert a hátizsák piszkosul nehéz. Már nagyon fel akartam jutni a hegy tetejére, beledobni a kardot, benne az arkördöggel, és legszívesebben rögtön utánadobnám azt a hülye bumerángxvetőt is. Kurva nehéz az a vacak, és semmire nem jó. Gyűlölöm. Korábban próbáltam vadászni vele, de semmit nem találtam el, és az az idióta bumeráng persze egyszer sem jött vissza. Már rég eldobtam volna az erdőben, de Kékmadár nem engedte, hogy mindenféle szemetet széthagyjak, illetve úgy vélte, morális kötelezettségünk eljuttatni a cuccot egy másik gnómhoz, hogy tovább dolgozhasson a találmányon. Na, erről még beszélünk!

Már látszódott a hegy teteje, bár lehet, hogy csak reméltem, hogy az tető. A hegyeknél ez már csak így van, az ember mindig azt hiszi, hogy mindjárt itt a csúcs, de mire felér, kiderül, hogy csak kis emelkedőt mászott meg, és az takarta el az igazi csúcsot. Illetve azt, amit annak hitt.

Pokolian meleg volt, legalábbis én pont így képzeltem el a poklot. Egyetlen szerencse, hogy az ember vízben gázolhatott felfelé. Nehéz volt úgy menni, hogy talpunk belesüppedt a homokba, de a bokánkat nyalogató hullámok kellemesen lehűtöttek, és ettől az ember közérzete... Egy pillanat! Mi a frászkarikát keres tengervíz és hullámozás egy hegytetőn?

Kedves kis pálmafa nőtt ki a vulkán kráteréből, és ahol a kráter volt – pontosabban, ahol lennie kellett volna – apró homokos sziget emelkedett ki a habokból. Ahogy körülnéztem, nyílt tenger tölti be a horizontot. Vulkán sehol. A pálmafa árnyékában egy nyugágyban heverő alak barátságosan integet felénk, ő talán magyarázatot ad majd arra, hogy hol vagyunk és hogy kerültünk ide.

– Köszöntelek benneteket, Farkaskiáltó és Kékmadár! Már nagyon vártalak benneteket. Különösen téged, Kékmadár.

A fickó kezében koktélos pohár, benne szívószál és napernyő. Vézna ürge, nem tűnik veszedelmesnek. Sápadt, borostás alak, karikás szemekkel. Fegyver nincs nála, mezítláb van, csak egy bermuda nadrágot visel és egy fehér pólót, amelyen egy hatalmas kör látható. A gatyáját is karikák díszítik. Hmmm...

– Te meg ki a rák vagy, és mi ez a hely?

Az első kérdésre válaszként csak rábök a pólóján díszelő körre. A másodikra adott válaszát jobban kifejtette:

– Roppantul sajnálom, de egészen egyszerűen nem hagyhatom, hogy bedobjátok a kardot a vulkánba. Rendkívüli minőségű, mives penge, de engem sokkal inkább az zavar, hogy én vagyok benne a markolatában. Pontosabban, most már mindnyájan benne vagyunk...

– Adjunk neki! – Vágott közbe Kékmadár, és fattyúkardjával lecsapott a fickó koponyájára, átszelte annak fejét, mellkasát, csípőjét, majd a nyugágyat, és a sziget homokjában állt meg az acél. Lényegében kettéhasította volna a fickót, de a hatalmas penge anélkül hatolt át rajta, hogy kárt tett volna benne. Az én buzogánycsapásom is leszakította volna a rohadék fejét, de úgy ment keresztül rajta, mintha az ott sem lett volna. Egyedül

a koktélos poharat ugyan sikerült összetörnöm, de pár pillanat múlva az üvegcserepek újra összeálltak, és újra teli lett a pohár.

– Próbáld a varázskarddal, Farkaskiáltó! – de a Mester kardja nem volt ott a hátizsákomban.

– Mindnyájan benne vagyunk a belsejében! – vigyorgott az arkördög – Persze, ha kezetekben lenne, akkor sem jutnátok vele semmire. Mielőtt beléptem volna a világotokba, tanulmányoztam a fegyvereiteket és mágiátokat. Úgy alkottam meg itteni, halandó testemet, hogy nincs fegyver, amely kárt tehetne bennem, és nincs mágia, amely hatna rám.

– Mindjárt kipróbáljuk! – Kékmadár dobótőrei szintén ártalmatlanul hatoltak keresztül vendéglátónkon, és a mögötte álló pálmafában álltak meg.

– Te aztán tényleg soha nem adod fel. Kékmadár, mindig is tetszett benned ez a kitartás! Illetve mindig is tetszeni fog. Jövőbéli, halhatatlan énem megüzenete, hogy belőled remek prófétát csinálhatok. Te leszel új egyházam feje, és úgy tervezem, te fogsz kiszabadítani a kardból is.

– Soha! Soha nem leszek a tiéd! – Üvöltötte a harcosnő, és hol kardjával, hol acél alkarvédőjével, hol pusztá öklével vagy lábával vitt be halálosabbnál halálosabbnak szánt csapásokat, illetve rúgásokat – teljesen eredménytelenül. Nos, ha az ördögöt nem is, engem alaposan szíven ütött – a szavaival. Kékmadár nemrég pontosan ugyanezt mondta a kalózkirálynak és a boszorkánygrófnak is, és alig néhány nap múltán mindkettőnek az ágyában kötött ki. Remélem, nem...

– Tévedsz, Kékmadár. Láttad a jövőt! Te leszel a kiválasztottam. Farkaskiáltó pedig olyan marha, hogy nem lesz képes megölni, sőt többször meg is menti majd az életedet. Most pedig hiába salapálsz, az ellenállás értelmetlen, sebezhetetlen vagyok!

– Kékmadár! – próbáltam kétségbeesetten időt nyerni, miközben vadul törtem a fejemet, hogy mitévő legyek – Emlékszel mit tanított Okavan mester a relativitás elméletről?

– A tér, az idő és a tömeg...?

– Nem, az a másik. Okavan mester arról is beszélt, hogy senki nem teljesen sebezhetetlen, csak relatíve, mert az ellenfelei nem elég jók ahhoz, hogy meg tudják sebezni. Minden erőnél van nagyobb erő, és minden védelemnek van ellenszere. Így aki kizárólag arra épít, hogy sebezhetetlen, az valójában igen sebezhető. A főgonoszok tipikus hibája, hogy a sebezhetetlenség illúziójának kergetése közben teljesen megfeledkeznek túlélés hagyományos módozatairól, és ekkor megdöbbenően könnyű végezni velük...

– He? – e gondolatmenet túlságosan elvontnak bizonyult az arkördög számára, de a társam is értetlenül nézett rám.

– Ereszd le a kardod, Kékmadár, nem tudsz vele kárt tenni benne. Nincs fegyver, amely megsebezheti, nincs mágia, amely kárt tehet benne. Nincs fegyver. Csupán egy valamiben reménykedhetünk: abban, hogy talán... majd... lesz...

Vendéglátónk a rá szegezett tárgyra pillantott, és talán épp meg akarta kérdezni, hogy „na ez meg mi a rák”, de nem hagytam neki gondolkodási időt. Megnyomtam az elsütő billentyűt, bízva benne, hogy ennyire közelről még a bumerángvetővel sem lehet hibázni. A kilőtt bumeráng pontosan a bal szemébe fúródott, és megjegyzem, hogy most sem jött vissza. O megtántorodott, majd arccal előre a homokba zuhant. Még láttuk a tarkójából kiálló bumeráng véres végét, miközben a valóság szertefoszlott.

Szép lassan elhomályosult a pálmafa, a nyugágy, és eltűnt a tenger is. Ismét a vulkán kráterének peremén álltunk. Kezemben a kard markolatát szorítottam, és éreztem, hogy akármi is lakott benne, az már halott. Biztos, ami biztos, meglengtettem a kardot, és teljes

erőből behajítottam a vulkán kráterébe. A sötét istenek ereklyéit mindig vulkánba kell dobni, és ez alól talán a halott istenek sem kivételek. Mindig a vulkán jelenti a tuti megoldást.

* * *

Vajon mégis sikerült megváltoztatnunk a múltat? Nem tudom, de sose szerettem a paradoxonokat. Érzem, hogy egy szebb és jobb jövő áll előttünk. Kékmadár pár hétig még kisírt szemmel ébredt reggelente, de végül ez is elmúlt, ahogy elmúlik minden más is, mert semmi nem örök.